

(Vapaa otsikko.)

Suomalaisen väestön asuma-alue valtiorajamme itäpuolella, Kaukokarjala ja Kuola, täyttävät yhteensä alan, joka on suurempi, kuin $\frac{3}{4}$ Valtio-Suomesta. Ja kaikista suurimmaksi osaksi on tämä alue metsien peittämä, jotka toistaiseksi ovat Europan koskemattomimmat ja parhaiten säilyneet. Alhaisten ja varovaisien laskelmien mukaan — jotka metsänhoilaja Lönnroth on esittänyt teoksessa Itä-Karjala ja Kuollan Lappi, ss. 240—275 — on näissä metsissä käyttökelpoista puuainetta noin miljardin kiinteää kuutiometriä. Toisin sanoen, jos noiden metsien käyttökelpoinen puuaines sullottaisi tiviisti kokoon, saataisi puukuutio, joka olisi kilometrin pitkä, leveä ja korkea. Tästä puuaineesta voitaisi rakentaa 440 täyteläistä yhtä suurta pyramiidia kuin Cheopsin pyramiidi, Egyptin suurin. Alhaisten, ennen sotaa käypien hintojen mukaan arvioituna olisi tuon puuaine-määrän arvo yli 3 miljardia markkaa, vastaten 5 % mukaan 155 miljoonan mk:an vuosikorkoa.

On luonnollista, että tällainen metsärikkkaus nyt sodan jälkeisinä aikoina, jolloin rakennuspuun ja muunkin puutuotteen kysyntä käy vilkkaaksi, saa hyvän menekin. Onpa vaara tarjona, että näin ollen Kaukokarjalan metsiä tullaan liiaksikin kaatamaan. Tästä voisi johtua korvaamattomat vahingot Karjalan väestölle, varsinkin kun jälleenkasvu noilla Pohjolan perillä on hidas ja epävarma.

Niin omituiselta kuin ensi kuulemalta saattaakin kuulua, on kuitenkin helppo todistaa, että paras mahdollinen turva Karjalan metsille olisi niiden joutuminen Suomen vallion suojaan.

Jos Kaukokarjala joutuu minkä vieraan vallan huostaan tahansa, olipa se Venäjä tai Englanti, olipa se Europalainen tai valtameren takainen valta, ei asianomaisella suojelusvallalla ole mitään itsekästä intressiä Karjalan metsien säästämistä. Suuret yhtiöt ja pääomat tulevat tekemään niistä puhdasta ennen pitkää, ilman että suojelusvaltio omien elinehtojensa pohjalta olisi pakotettu nousemaan metsänhaaskausta estämään.

Jos taaskin ajateltaisi mahdolliseksi, että Kaukokarjalasta tulisi kokonaan itsenäinen maa, ei sen metsien säilymiselle siitä koituisi sanottavaa turvaa. Sillä kovin heikko olisi tuo itsenäinen maa torjumaan ulkonaisen pääoman pyyteitä, varsinkin kun se alussa olisi sekä kokematon että avuton taloudellisten suhteidensa solmisessa ja järjestämisessä.

Vahvin turva Karjalan metsille on tämän maan liittymisessä Suomeen. Ei näet mikään takaa

omaisuuden säilymistä niin kuin huoltajan itsekäs hyöty ja etu. Ja Suomelle, Suomen valtakunnalle ja sen maataviljelevälle kansalle on suorastaan elinehto, että Karjalan metsät säilyvät suurin piirtein ehyinä. Professori Th. Homén on erinomaisessa kirjoituksessaan Kaukokarjalan ilmastosta (Itä-Karjala ja Kuollan Lappi, ss. 107—120) selvästi todistanut, nojaten kaikkiin tarjona oleviin ilmastotieteellisiin aineksiin, että itäisten ja koillisten tuuliemme tuottamat sateet saavat alkunsa veden haihtumisesta Karjalan metsissä. Mutta juuri noiden itäisten kevätuulien sateet — han meillä herättävät peltojen ja niittyjen kasvovoiman. Jos Karjalan metsät suuremmassa määrin hävitettäisiin, koituisi siitä suorastaan tuho Suomen maataloudelle kevätkuivuuden muodossa. Suomen kansan elinehtona on siis, että Karjalan metsät saavat vihannoida edelleen, ja Suomen kansan luoma valtio tulee siis — jos sillä on asiassa valtaa — viimeiseen asti suojelemaan Karjalan metsiä liikahakkuulta. Se on tarpeen niin vaatiessa mieluummin uhraava metsiä lännempää tai luoteisempaa, omilla alueillaan, kuin noita itäisten kevätuulien sadelähteitä Kaukokarjalassa.

Metsiensä säilymisen kannalla ei Kaukokarjala voisi onnellisemmin ja edullisemmin ratkaista kohtaloaan kuin hakemalla liittymistä Suomeen, mihin sitä niin monet muutkin edut ja yhteisriennot vetävät. Harvoimpa kahden eri maan omituiset edut vetävät niin yhtä kuin Kaukokarjalan ja Suomen edellisen metsiin nähden. Karjalalle on hyvinvoinnin ja rikkauten lähde, että sen metsiä käytetään varovasti, niin että metsäntuotteita riittää tasaista kotikäyttöä ja tasaista myyntiä varten. Mutta juuri sama varovainen metsien käyttö Karjalassa on Suomelle ei ainoastaan hyödyksi, vaan kuten olemme osoittaneet, suoranaisena elinehtona. Vaikka Suomi ei saisi käytettäväkseen halkosyltäkään Karjalan metsistä, eikä penniäkään tipahtaisi tänne niiden voitoista, on Suomelle suurena ja korvaamattomana rikkauten lähteenä, että metsät siellä vihannoivat ja huokuvat kosteutta ilmaan keväisten itätuulten virkisteeksi. Nuo kosteat Karjalasta puhaltavat tuulet vaikuttavat edullisesti ilmanalaamme. Jos itätuulet puhaltaisivat yli metsäntömien eli huonometsäisten alojen, olisivat ne kuivia ahavia, ja luotaisivat viljelyksillemme vahinkoa ja tuhoa.

Varmimpana takeena Karjalan metsien säilymisestä olisi siis Karjalan liittyminen Suomeen. Sillä Suomelle on tärkeämpää kuin yhdellekään toiselle maalle, kuin Karjalalle itselleenkin, että meistä itäänpäin humisee kosteita metsiä yli laajojen maiden.

